

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. T.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČO 00007064**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, č. j. OAM-1382/ZA-ZA11-VL14-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce podle žalovaného nenaplnil zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 32 zákona o azylu.

Žalobce uprchl z Turecka se svou přítelkyní, neboť jim jejich rodiny vztah nepřejí. S přítelkyní žili pod neustálým psychickým tlakem, rodiny jim kvůli vztahu vyhrožovali. Žalobce se z tohoto důvodu obává o svůj život. V Turecku jim nebyla poskytnuta adekvátní ochrana policejními složkami, a proto Turecko opustili. Žalobce má přitom za to, že tomu tak bylo z důvodu jeho kurdské národnosti.

3. Žalobce také namítl, že žalovaný nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Informace k zemi původu neobsahují žádné informace k poskytování pomoci a ochrany tureckými policejními složkami třetím osobám.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal na judikaturu správních soudů týkající se problematiky kurdské národnostní menšiny a judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které má žadatel o mezinárodní ochranu řešit potíže se soukromými osobami nejprve všemi dostupnými prostředky vnitrostátní ochrany a až následně prostředky mezinárodního práva.
6. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice č. 2013/32/EU“), kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako oprávněm prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky, je etnické kurdské příslušnosti. Dorozumí se turecky a kurdsky. Je svobodný, bezdětný, nemá žádné zdravotní potíže. Nikdy nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce opustil Turecko dne 8. 10. 2023 schovaný v nákladním voze. Do České republiky přicestoval dne 10. 10. 2023. Cestovní doklad předal muži, který ho do České republiky přivezl. V minulosti nikdy nepobýval ve státech Evropské unie, nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu. Rovněž v minulosti nežádal o mezinárodní ochranu. O tu požádal nyní, neboť se s přítelkyní rozhodli žít mimo Turecko, rodiny jim vztah nepřejí. Hledají proto místo, kde budou mít od jejich rodin klid. V Turecku neměl problémy se zákonem, nebyl trestně stíhán.
8. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 3. 2024 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 8. 2023.
9. Krajský soud předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86,

a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

10. Žalovaný se správně podle § 28 odst. 1 zákona o azylu přednostně zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a §14b téhož zákona.
11. Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [písm. a)], nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [písm. b)].
12. Krajský soud má shodně se žalovaným za to, že žalobce nenaplnuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny. Politické důvody přitom žalobce sám výslovně vyloučil i během seznámení se s podklady rozhodnutí.
13. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, i zde žalovaný konstatoval, že žalobce tyto podmínky nenaplnil, neboť jeho rodinnou situaci nelze zařadit mezi taxativní výčet důvodů pro udělení azylu. Skutečným motivem žalobcova odchodu z Turecka je podle žalovaného snaha o lepší život v Evropské unii. O tom svědčí také skutečnost, že žalobce po zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice nelegálně vycestoval na území Spolkové republiky Německo, kde byl však zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Jeho návrat do České republiky tak byl následkem oprávněného zásahu bezpečnostních složek, tedy nikoli jeho vlastním rozhodnutím, což podle žalovaného nesvědčí o údajné potřebě žalobce nalézt bezpečí a ochranu.
14. Ve shodě se žalovaným krajský soud neshledal u žalobce ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
15. Žalobce v průběhu správního řízení spojoval důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany s rodinnými problémy souvisejícími se vztahem s jeho přítelkyní, konkrétně s tím, že jim rodiny vztah nepřejí, nesouhlasí s ním a z tohoto důvodu jim také vyhrožují.
16. Krajský soud k tomuto uvádí, že azyl je výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 139/2017-28). Udělení azylu není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných, ekonomických) v zemi původu, ale lze ho aplikovat pouze v omezeném počtu případů za splnění zákonem stanovených podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
17. Skutečnost, že se žalobce rozhodl s přítelkyní žít mimo Turecko, protože jim jejich rodiny vztah nepřejí a nesouhlasí s ním, však mezi tyto zákonem vymezené případy nepatří. Uváděné rodinné neshody nemohou být hodnoceny jako azylově relevantní důvody.

18. Jde-li pak konkrétně o tvrzené vyhrožování, je pro posouzení relevantnosti tohoto důvodu nutné uvést, že v průběhu správního řízení žalobce na otázku, zda by mohl požádat o pomoc policii v Turecku, uvedl: „*[j]de o věc rodinnou. Rodinnou čest. Když půjdeme na policii, až nám budou znovu vyhrožovat, tak jak nám pomohou?*“. V tomto kontextu se pak žalovaný také zaobíral naplněním podmínek pro udělení azylu.
19. Vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48). Původcem pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, a to pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (srov. § 2 odst. 6 zákona o azylu).
20. U soukromých osob jako původců pronásledování musí k samotnému pronásledování přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36). Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, pak vyplývá, že za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí.
21. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správní soudu také platí, že: „*[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu* (srov. např. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48).
22. V této souvislosti je třeba se vypořádat s žalobním tvrzením žalobce o neposkytnutí ochrany tureckými policejními orgány. Jak bylo uvedeno, žalobce v průběhu správního řízení spojoval důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze s rodinnými problémy souvisejícími se vztahem s jeho přítelkyní. Tvrzení o *neposkytnutí adekvátní ochrany policejními složkami* a domněnku o tom, že tomu tak bylo z důvodu jeho kurdské národnosti, žalobce uplatnil poprvé až v žalobě.
23. Ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Tvrdí-li nyní žalobce, že mu v Turecku nebyla poskytnuta adekvátní ochrana policejními složkami, tj. muselo by se tak stát před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, z logiky věci nemůže jít o skutečnost, které by si nemohl být v průběhu správního řízení vědom. Rovněž nejde o skutečnost vzniklou po právní moci žalovaného rozhodnutí, ke které by byl soud v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU povinen přihlédnout.
24. Zároveň v dané věci nevyplývá žádný ospravedlnitelný důvod, pro který by bylo možno akceptovat uvedení tohoto tvrzení teprve až v řízení před soudem (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, bod 31, dostupný na www.nusoud.cz).

Krajský soud má za to, že nově uplatněné tvrzení, nadto v toliko obecné rovině, nepředstavuje zvlášť citlivou oblast, jako např. otázky sexuálního násilí, sexuální orientace apod., u které by bylo možné pochopit určité zdráhání je sdělit. Žalobce své tvrzení o neposkytnutí ochrany v žalobě blíže nespecifikoval, nevysvětlil, proč tuto informaci neuvedl v průběhu správního řízení, a to přestože je v řízení právně zastoupen. Na základě těchto skutečností se tak krajskému soudu jeví tvrzení o *neposkytnutí adekvátní ochrany policejními složkami* jako účelové se snahou dodat azylovému příběhu žalobce závažnost. Krajský soud tak dospěl k závěru o nevěrohodnosti tohoto tvrzení a zároveň uzavírá, že se v tomto případě nejedná o takovou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit dříve.

25. Na základě uvedených skutečností tak krajský soud vychází z toho, že žalobce zůstal nečinný a nevyužil žádných dostupných prostředků pro svou ochranu (jak v průběhu správního řízení sám tvrdil). Jestliže žalobce vyhrožování ze strany rodiny s policejními orgány vůbec neřešil, nelze ani predikovat, že by mu případná pomoc byla odepřena (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005-90).
26. V této souvislosti krajský soud shrnuje, že mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod poskytuje. Žalobce tedy především musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky a teprve pokud selžou, lze uvažovat o možném naplnění azylových důvodů ve smyslu zákona o azylu. Pouhá nedůvěra žadatele ve státní instituce v zemi původu není důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37).
27. Žalobce se nicméně podle jeho tvrzení v průběhu správního řízení na příslušné orgány s žádostí o pomoc neobrátil. Tím také současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely či neposkytly v odpovídající míře.
28. Na tomto závěru nic nemění ani domněnka žalobce, rovněž prvně uvedená až v řízení před soudem, že by mu nebyla poskytnuta ochrana z důvodu jeho kurdské národnosti. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že: „[o]btíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (...) nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nadto, obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob. Žalobce uvedl, že není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti. Rovněž vzhledem k nevěrohodnosti jeho tvrzení o neposkytnutí pomoci nejsou dány žádné specifické osobnostní charakteristiky, které by odůvodňovaly zvýšenou ochranu žalobce použitím některého z institutů zákona o azylu.
29. Žalobce dále namítl, že žalovaný neobstaral informace o poskytování pomoci a ochrany tureckými policejními složkami třetím osobám. Krajský soud k tomuto uvádí, že si lze jistě

představit obsáhlejší výčet podkladů ze strany žalovaného, nicméně zásadní je, že žalovaný splnil svou povinnost obstarat si podklady v takovém rozsahu, aby mohl prověřit hodnověrnost tvrzení žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2022, čj. 5 Azs 153/2020-63, bod 41). Povinnost žalovaného obstarat si relevantní podklady se totiž váže na konkrétní azylový příběh cizince (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 317/2020-28).

30. Azylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam přikládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti, a to právě tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu. Jen uvedenými důvody je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žadatelem nesdělené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63). Správní orgán tak vede dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplynuly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 2/2005-40).
31. Krajský soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného ob stojí, neboť žalovaný řádně provedl pohovor s žalobcem, položené otázky směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností a k prověření hodnověrnosti žalobcova azylového příběhu, a zároveň si žalovaný obstaral relevantní informace o zemi původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, 5 Azs 207/2017-36).
32. Nadto, žalobce měl možnost se vyjádřit k podkladům žalovaného rozhodnutí a na podporu svých tvrzení doložit i potřebné důkazy. Měl-li za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval určitou problematikou, nic mu nebránilo v tom svůj názor sdělit. Žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí však pouze uvedl, že žalovanému předloží dokumenty týkající se minulého partnerského vztahu jeho přítelkyně, přičemž tyto dokumenty následně nedoložil. Ve vztahu k obsáhlosti podkladů opatřených žalovaným však ničeho nenamítal.
33. Krajský soud tak uzavírá, že žalobcem tvrzené obtíže nedosahují intenzity pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.
34. Ve vztahu k dalším důvodům udělení mezinárodní ochrany krajský soud uvádí následující.
35. V daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu, tedy tento důvod nemohl být naplněn.
36. Rovněž nebyly splněny podmínky ani pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný, přičemž toto žalobce ani netvrdí. Žalovaný úvahy týkající se udělení národního humanitárního azylu rozvedl na straně 5 svého rozhodnutí, zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobcem, které by mohly být relevantní, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.

37. Co se týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) – c) zákona o azylu považuje trest smrti nebo poprava [písm. a)], mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání [písm. b)] nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [písm. c)].
38. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve formě trestu smrti nebo popravy. Trest smrti v Turecku není možné udělit. Hrozba nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu je tak vyloučena.
39. Pokud jde o důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje nejen na stranu 7 žalovaného rozhodnutí, neboť s tímto hodnocením souhlasí, ale rovněž na svou argumentaci uvedenou výše, zejm. v bodech 18-27 odůvodnění tohoto rozsudku. Výše uvedené závěry jsou příléhavé i na posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Jak bylo opakovaně uváděno, mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla poskytnuta v odpovídající míře. Tak tomu v daném případě nebylo. Žalobci nebránila žádná objektivní skutečnost, aby se v případě možného ohrožení ze strany soukromých osob obrátil o pomoc na státní orgány své vlasti. Žalobce v domovském státu nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. Žalobce se neobrátil na policii, nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje.
40. Žalovaný rovněž správně posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.
41. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.
42. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. září 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně